

Adversity makes the jewel.

"Je moet je eigen wedstrijd varen", zei ik tegen Raoul. Hij vaart ook in een Pion, doet voor de eerste keer mee en ik kreeg even het idee dat hij wel samen op wilde varen. Na de finish noemde hij het een goede raad. Had ik er zelf ook maar beter naar geluisterd.

Verstandshuwelijk

Mijn keuze voor baan 1 was een verstandshuwelijk. Het leek de snelste weg met de wind verwachting en toch over zee. Op de motor kon ik een flink stuk over het Noordzeekanaal varen, tegen de wind in, daardoor hoogte winnen om vervolgens met grote boog en wind mee naar Kornwerderzand te knallen. De enige keuze. Totdat ik vlak voor de MN1 boei bij Volendam ineens weer aan de Waddenzee dacht, en de schoonheid van de eiland kust die toch veel mooier is dan de strakke dij in Noord-Holland. Die ik dit haar ook al drie keer had gezien. Vlieland zien liggen in de ochtend zon. Na de Mn1 voer ik naar Lelystad, het werd baan 2. Voor baan 1 was heel vroeg weg niet zo belangrijk, en een voorspelde windschifting om 9 uur zou beter uitpakken als ik wat later zou vertrekken. Daarom startte ik dit jaar, heel beredeneerd, pas om half negen. Ik prees mezelf om mijn geduld om geheel tegen mijn natuur in niet meteen weg te racen.

Anderhalf uur

Aan die anderhalf uur zou ik vaak denken. Bij de EL-A boei, waar ik in een vreselijke bui terecht kwam met een windschifting van bijna 360 graden waardoor het me een uur niet lukte om mijn koers echt te pakken. En waarbij het onweer zo hard boven mijn hoofd knetterde dat ik dacht te worden toegesproken voor een heel ernstig feit. Die avond kom ik maar tot Enkhuizen en zal het de volgende dag nog een hele toer zijn om op tijd voor het tij bij de Zuiderhaaks (ZH) te zijn. Later dan 16.00 mag het niet worden, anders haal ik het niet meer vanwege de sterke tegenstroom in het Schulpengat.

Voor anker in Enkhuizen ben ik zo helder om te besluiten om de volgende ochtend heel vroeg op te staan en door te varen. Om 6.00 uur ben ik weer op het water, alles nog donker. Het eerste rak gaat scherp aan de wind met een kort klapje aan het einde. Daarna in volle vaart het IJsselmeer over naar Hindelopen om vervolgens terug te kruisen naar Den Oever. De wind zet stevig door, het waait 5-6 Bf. Gelukkig staat mijn

kleine genua nog op, een rif in het grootzeil is nog net niet nodig. Bij Den Oever ga ik door de sluis. Aan de Waddenzeezijde kom ik twee collega's tegen. Ze varen terug. De eerste schreeuwt dat het 30 knopen waait en dat te veel is, de tweede heeft het over te hoge golven. Ik aarzel en twijfel over mijn plan. Had ik toch baan 1....? Ik sms met mijn man op de wal. De wind blijft stabiel, wordt iig niet harder, neemt tegen de avond beetje af. Een kleine Etap zeilt voor me uit, een grote Winner volgt. Ergens in de verte vaart mijn concurrent, die twee uur eerder was en waarschijnlijk wel op tijd voor het tij. Hij vaart ook in een kleine boot. Ik besluit om door te varen.

Op het Wad is het water mooier

Door het Vissersgaatje kruis ik naar buiten. Mijn slagen maken grote hoeken door de stroom mee. Dat geeft altijd een goed gevoel. De golven zijn misschien wel hoger in centimeters, maar ook veel langer en veel plezieriger om overheen te varen. Het ijsmeerwater maakt toch vaak een vreselijk gefrustreerde indruk. Alsof een enorm trauma steeds weer bokkig gedrag oproept. Ook de wind is goed te doen. Met mijn kleine genua en één rif in het grootzeil stuur ik tussen de 5.5 en 6 knopen.

Dappere bootjes.

De lichte lucht boven de Noordzee maakt de middag compleet. Terwijl ik lekker over de golven rag ziel ik de dappere Etap voorbij die ook zichtbaar geniet van zijn tocht. Voor ons vaart de Anoniem, het kleinste schip van de wedstrijd vloot. Achter ons motort een grote Winner, klapperend op de golven. Dit is de middag van de dappere bootjes. Het enige minpunt is dat ik toch eigenlijk weer die anderhalf uur te laat ben. Ik ga de Zuiderhaaks niet op tijd halen en moet echt stoppen in Den Helder. Morgen heel vroeg in de nacht zal ik pas weer verder kunnen, maar dan is het donker en ik ben nog nooit om de Razende Bol gevaren. Stel dat mijn plotter weer uitvalt?

Verkenningtochtje

Ik besluit bij Den Helder nog even door te varen om te gaan kijken hoe het daar buiten is. Waar ik moet varen en waar zeker niet. Met de stroom tegen ben ik toch snel weer terug in Den Helder. Ik vaar een slag naar buiten. Bij de ingang van het Molengat ga ik overstag. Scherp aan de wind stuur ik langs de Noord-Hollandse kust. Mensen zwaaien op de dijk. Ik vaar vlak bij en toch nog 23 meter diep. Zo'n diepte kan alleen maar door een enorme stromingssnelheid van het water bij afgaand tij. Hoewel het toch de binnenbocht is, raar eigenlijk. Nu stroomt het naar binnen en zakt mijn snelheid voer de grond gemeten (SOG) terug naar 3 knoop. Ik maak nog een slag naar het westen, mijn snelheid loopt weer wat op, maar ik wordt stevig naar het noorden weggezet. Ik kijk nog eens goed om me heen op te zien waar ik vannacht zal varen. Als ik omdraai om terug naar Den Helder te varen vaar ik 8-9 knoop, wind en stroom mee. Als het tij toch mee zit.....

Riante douches

Vorbij de vuurtoren wordt ik ingehaald door de Moshulu (baan 1). Ik verbaas me over zijn ingerolde fok, maar de schipper zegt dat hij even een broodje eet. Dan is een rol fok wel heel gemakkelijk. Even later rolt zijn fok weer uit, spuit hij verder naar Kornwerderzand en ik de haven van Den Helder in. De douche van de Marine Jachtclub maakt veel goed, evenals de slaap. Om één uur ben ik weer wakker, klaar wakker, dat is nooit mijn probleem. Mijn probleem is het eten op dat tijdstip. Als ik niet eet wordt ik koud, moe en chagrijnig. Maar wat moet je 's nachts om een uur eten? I besluit een eitje te koken voor onderweg en zet een thermos ochtendthee. Het brood met kaas dat ik nog smeer blijft onaangeroerd tot voorbij Vlieland. Zee in mijn buik en nacht in mijn hoofd vormen een oneetbare combinatie. Het enige dat deze keer werkt is een tros druiven. Ze zijn uit eigen tuin en heerlijk zoet en fris.

Plotter

Als ik eenmaal Den Helder uit ben gaat het snel. Stroom mee en iets minder harde wind dan gisteren. In een dik uur ben ik bij de Zuiderhaaks. Een paar vissersschepen passeren me op veilige afstand. Ik navigeer op mijn plotter. Ik zie alle boeien wel op het water, maar weet

echt niet welke waar ligt. Op het kleine scherm kan ik dat met een oogopslag heel goed zien. Zonder plotter had ik hier nu niet gevaren. Dat zou ik alleen niet hebben aangedurfd. Hoe deden ze dat 19 jaar geleden bij de eerste 200 Myls? In mijn eerste 200 Myls viel mijn plotter uit net nadat ik om Texel heen was (toen nog door het Molengat). Dat gaf onrust maar vanaf dat moment waren het twee strakke koerslijnen naar de EG en de vervolgens de kop van Vlieland. En dat ken ik veel beter. Mijn besluit om anderhalf uur later te starten had ook indirect met mijn plotter te maken. Dinsdagavond voor de start lukt het me niet om een GPS signaal op het scherm te krijgen. Tot diep in de nacht heb ik zitten zoeken, downloaden en herinstalleren tot ik om half een per onverwacht iets ontdekte waarmee ik het euvel kon oplossen. Ik weet niet of ik gestart was zonder werkende plotter en daar zat ik zwaar over in. Dus reserveerde ik wat tijd om 's ochtends in aller vroegte ergens een nieuwe GPS-muis te gaan zoeken. Dat bleek achteraf niet nodig, maar de anderhalf uur slopen in mijn systeem.

Nu geeft mijn plottertje aan dat ik met 7-8 knopen om Texel en Vlieland scheer. Een vuurtoren en wat lichtjes aan de rechter kant. Heel veel donker in allerlei zwarte vormen links van mijn schip. Af en toe een bruisende golf onder me door. Zout water klinkt zo spannend. Ik lees weer in een jongensboek.

Het wordt langzaam licht boven Vlieland.

Mijn lijf is een cocktail van kou, honger, slaap en vreselijke kramp tussen mijn schouderbladen. Natuurlijk kan ik niemand uitleggen dat ik dit leuk vind. Er moet een andere drijfveer zijn?

Het zwart wordt lichter, het licht blijft grijs. Ik snel naar de TS1 en de Vliestroom op. Daar is de lange golf snel uit mijn maag en schreeuwt mijn hoofd om koffie. Een espresso met gevulde koek, halve wind, ongemak is snel vergeten. De Wadden zijn altijd mooi, Harlingen een van de mooiste skylines die we hebben, met twee kerktoren die nu in het grijze prikken. Voorbij Harlingen zijn de Boontjes nog net bezielbaar. Pas bij Kornwerd moet ik paar korte slagje maken. Het is de eerste keer in deze wedstrijd dat ik eigenlijk iets toe vroeg ben voor het tij. Maar ik vaar nu zo hard dat ik dat knoopje tegen niet erg vind.

Zoet

Na soep en een dutje in Kornwerderzand is het plan duidelijk. Zo snel mogelijk verder omdat zaterdag en zondag de wind naar het zuiden draait en zelfs lijkt weg te vallen. Ik voel weer ambitie. De hele middag waait het stijf maar bijna alles is mooi bezeild en zelfs de kleine storm spinnaker gaat nog even de lucht in.

Ongemerkt ben ik in mijn hoofd al op weg naar Lelystad als ik net op tijd bedenk dat ik nog een reglementaire rustperiode moet inplannen omdat ik er pas twee heb gehad. Ai. Lig ik morgen vroeg in Enkhuizen en waait het niet meer? Dan bedenk ik me dat ik ook tot de AE1 op het Markermeer kan doorvaren, nu is er nog wind, om vervolgens bij Wijdenes voor anker te gaan. Samen met de X99 vaar ik een laatste rak onder een overvolle sterrenhemel. Nachtzeilen, mijn coach zou zeggen: een kadoetje.

De mooiste dag

Omdat de windplanner twee perioden aangeeft waarop het nog enigszins waait kies ik voor de vroegste, zet mijn wekker op zeven uur en vaar om kwart over zeven terug naar de EA1. De zon komt op, een voorzichtige bries blaast wat nevelflarden weg.

Begin en.....einde van dezelfde mooie dag.

Om kwart over acht vaar ik met mijn licht weer genua en losse broek langs de AE1. Mijn plotter geeft nog een uur en drie kwartier aan, de automatische piloot houdt van dit soort stuurwerk en ik ga eindelijk in de zon ontbijten. Aan het einde van een teder rak vaar ik nipt de Anoniem voorbij. Maar wat heeft die goed gevaren. De kleinste boot uit het veld. Ik hoop dat hij eerste wordt, zijn voor-oorlogse SW is hem voor deze keer vergeven. De ontvangst aan boord bij de Ter Veldes is hartelijk als vanouds met koffie en koek en maar gewoon blijven luisteren naar al die solo-mannen die weer terug op de wal het grootste verhaal hebben.

Uiteindelijk hebben maar 4 schippers baan 4 gevaren. Toch echt weer de mooiste baan als je het mij vraagt, maar of ik het volgend jaar weer doe?

Het laatste wedstrijdtrak met lichte bries, licht ontbijt en toch redelijke snelheid